

"Sveto pismo je nepresušno blago"

Ove srijede, 27. siječnja, papa je nastavio svoju katehezu o molitvi, ovaj put govoreći o "molitvi sa Svetim pismom."

29.01.2021.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ću se zadržati na molitvi koju možemo moliti na temelju nekog biblijskog ulomka. Riječi Svetog pisma nisu napisane da bi ostale zatočene na papirusu, pergamentu ili papiru, već da bi ih osoba koja moli

prihvatila i da bi one u njezinu srcu pustile svoju klicu. Božja riječ dopire do srca. U Katekizmu se kaže:

„molitva treba da prati čitanje Svetoga pisma – Bibliju se ne može čitati kao što se čita neki roman – da se uspostavi razgovor između Boga i čovjeka“ (br. 2653). Tome, dakle, vodi molitva, jer je to dijalog s Bogom. Taj biblijski redak je napisan i za mene, stoljećima ranije, da mi donese Božju riječ. Napisan je za svakog od nas.

Svi vjernici imaju ovo iskustvo: neki odlomak Svetog pisma, koji smo već mnogo puta čuli, jednoga mi dana odjednom progovori i osvijetli situaciju kroz koju prolazim. Ali ja, toga dana, moram biti tamo, na susretu s tom Božjom riječi, moram biti tamo i slušati tu Božju riječ.

Svaki dan Bog prolazi i sije sjeme u tlo našega života. Ne znamo hoće li danas pronaći suho tlo, trnje ili dobro tlo u kojem će bačeno sjeme potjerati klice (usp. Mk 4, 3-9). Ovisi o nama, o našoj molitvi, o otvorenom

srcu kojim pristupamo Pismima hoće li ona postati za nas živa Božja riječ. Bog neprestano prolazi kroz Pisma. Ponovit ću ono što sam rekao prošli tjedan, one riječi svetog Augustina: „Bojim se Gospodina kad prolazi“. Koji je razlog tome strahu? Bojim se da ga ne čujem, da ne primijetim da je to Gospodin.

Po molitvi se zbiva kao neko novo utjelovljenje Riječi. A mi smo „tabernakuli“ u kojima Božje riječi žele biti primljene i čuvane, kako bi mogle pohoditi svijet. Zato Bibliji valja pristupiti bez skrivenih motiva, bez njezine instrumentalizacije. Vjernik u Svetome pismu ne traži potporu vlastitom filozofskom pogledu ili moralnom shvaćanju, nego zato što se nada susretu; on zna da su one, te riječi, napisane u Duhu Svetom i da ih zato u tom istom Duhu treba prihvatiti, shvatiti, tako da dođe do susreta.

Pomalo me smeta kad čujem kršćane kako recitiraju biblijske retke kao papige. „O da, Gospodin kaže..., on želi tako...“. Ali jesi li se ti uopće susreo s Gospodinom, s tim retkom? Nije riječ samo o tome da ga se zapamti, nego je posrijedi spomen srca, ono sjećanje koje te otvara za susret s Gospodinom. A ta riječ, taj redak, dovodi do susreta s Gospodinom.

Čitamo, dakle, Pisma zato da ona „čitaju“ nas. Milost je to što se možemo prepoznati u ovoj ili onoj osobi, u ovoj ili onoj situaciji. Biblija nije napisana za ljudski rod općenito, nego za nas, za mene, za vas, za muškarce i žene od krvi i mesa, muškarce i žene s imenom i prezimenom, poput mene, poput tebe. A Božja riječ, prožeta Duhom Svetim, kad je primimo otvorena srca, nikada ne ostavlja stvari kao prije, nešto mijenja. I to je milost i snaga Božje riječi.

Kršćanska tradicija obiluje iskustvima i razmišljanjima o molitvi uz Sveto pismo. Osobito se ustalila metoda “lectio divina”, koja se javila među monasima, ali koju sada prakticiraju i vjernici u župama. Najprije se pojedini biblijski odlomak čita pažljivo, štoviše, rekao bih s „posluhom“ tekstu kako bi se razumjelo što sam po sebi znači. Nakon toga se ulazi u dijalog sa Svetim pismom, tako da te riječi postaju razlogom za meditaciju i molitvu: uvijek se strogo držeći teksta, počinjem se pitati „što taj tekst govori meni“. To je osjetljiv korak: ne smijemo skliznuti u subjektivističke interpretacije, već poći živim tragom Predaje koja svakoga od nas povezuje sa Svetim pismom. I posljednji korak lectio divina je kontemplacija. Ovdje riječi i misli ustupaju mjesto ljubavi, kao između ljubavnika koji se ponekad samo gledaju u tišini. Biblijski tekst ostaje, ali kao neko zrcalo, kao neka

slika nad kojom se valja zamisliti. I tako dolazi do dijaloga.

Po molitvi, Božja riječ dolazi obitavati u nama i mi prebivamo u njoj. Riječ nadahnjuje dobre naume i podržava djelovanje; daje nam snagu, daje nam radost i vedrinu, pa i kad kod nas izaziva krizu daje nam mir. U danima kad sve ide „naopako“ i kad se osjećamo konfuzno ona osigurava srcu srž povjerenja i ljubavi koja ga štiti od nasrtaja zloga.

Tako Božja riječ postaje tijelom – dopuštam si upotrijebiti taj izraz: postaje tijelom – kod onih koji je prihvaćaju u molitvi. U nekim se drevnim tekstovima javlja shvaćanje da se kršćani toliko poistovjećuju s Riječju da bi, čak i kad bi spalili sve Biblije na svijetu, njezina „matrica“ ostala sačuvana zahvaljujući otisku koji je ostavila u životima svetaca. Kako je to lijepo!

Kršćanski je život, u isti mah, djelo poslušnosti i stvaralaštva. Dobar kršćanin mora biti poslušan, ali mora biti stvaralački nastrojen. Poslušan, zato što sluša Božju riječ; stvaralački nastrojen, zato što u sebi ima Duha Svetoga koji ga potiče da je provodi u djelo, da je pronosi dalje. Isus to kaže na kraju jednog od svojih govora u prisposodobama služeći se sljedećom usporedbom: „Stoga svaki pismoznanac upućen u kraljevstvo nebesko sličan je čovjeku domaćinu koji iz svoje riznice iznosi novo i staro“ (Mt 13, 52). Sveto pismo je nepresušno blago. Neka nam Gospodin svima udijeli da u njega sve više poniremo molitvom. Hvala!
